

Vem är egentligen Juan Guaidó?

I våra medier framställs den självutnämnde "president" Juan Guaidó som en sann demokrat, som inte annat vill än föra Venezuela till välstånd och lycka. Men vad är hans bakgrund? En bakgrund som samma medier förtiger.

I New York Times ser jag att de har presenterat Juan Guaidó som en med ?uppfriskande stil och en vision för att få Venezuela att avancera?. Samtidigt insisterar Bloomberg News på att Guaidó avser att ?restaurera demokratin? och Wall Street presenterar honom som ?ny demokratisk ledare?. Jag inte bara var okunnig om vem Guaidó är, utan jag hade inte den blekaste aning. Vilken tur då att dessa den objektiva journalistikens fästen för demokratins försvar, förklarade saken för mig.

Nu har jag fått ett mejl från min kanadensiska fackföreningsvän Sid Shniad, med en lång utredning av journalisterna Dan Cohen och Max Blumenthal. De borde ligga illa till båda två (särskilt Shniad som alltid gjort det, grinig och rödlätt) för de ägnade sig helt enkelt åt något som andra journalister sällan gör: granska nätet, intervjuar specialister, studera olika oberoende källor om Venezuela. Och kors i taket, det visar sig att den unge demokraten Guaidó inte steg fram ur intet. Och ännu mindre är han demokratins ansikte i Venezuela (och inte någon annanstans heller). Men vem är Guaidó? Vad berättar Cohen och Blumenthal?

Till att börja med det allra enklaste: Guaidó är medlem i partiet Folkviljan (Voluntad Popular) som grundats av Leopoldo López och en av huvudpersonerna i de sammanstötningar som kallades Guarimbas och kostade hundratals venezolaner livet mellan 2014 och 2017 (det ingen säger högt är att 70 procent av de dödade var chavister).

Folkviljan är den mest USA-inriktade, nyliberala och hårdnackade sektorn inom den antichavistiska oppositionen, som vägrar delta i någon som helst förhandling om det inte innebär fullständig utrensning av alla chavister och ett upphävande av alla de senaste årtiondenas reformprogram. Förutom att vara nyliberal ultrahöger har Lopez fått nästan 50 miljoner US\$ i ?demokratiskt bistånd? från USAID (USAs internationella utvecklingsbistandsorgan) och National Endowment for Democracy, NED (erkänt avhängig av CIA).

Guaidó valdes till ledamot i Nationalförsamlingen med 26 procent av rösterna i den lilla delstaten La Guaira 2016. Han blev nyligen ordförande i Nationalförsamlingen under oklara omständigheter (enligt lagen skulle ordförandeskapet ha tillfallit en viss Juan Andrés Mejía).

Så bara detta gör att Guaidó borde väcka viss undran.

Men Cohen och Blumenthal grävde djupare. Det första de stötte på var att Guaidó varit studentledare på Andrés Bellouniversitetet och en av fem elever som NED skickade till Belgrad för att utbildas av CANVAS. Det var 2005 och Guaidó var bara 21 år. CANVAS är en grupp som tränar deltagare i ?ickevåldspromerter?, ansvariga för flera ?färgrevolutioner?, som det som genomfördes av nynazisterna i Ukraina.

År 2007 tog Guaidó examen och reste till Washington för att studera för en pensionerad specialist på Internationella Valutafonden. Cohen och Blumenthal spekulerar inte över hur en yngling från La Guaira kom i kontakt med en av Latinamerikas främsta nyliberaler.

Och snart efter att ha inlett sina ?studier? var Guaidó en av grundarna av Generation 2007, en studentorganisation tränade av CANVAS och finansierad av Washington med uppgiften att stoppa den chavistiska grundlagsändringen samma år. ?Generación 2007? skulle ?tvinga regeringen att svara med förtryck? för att få ett internationellt genomslag. Guaidó identifierades som en av ledarna för protesterna.

I november 2010 deltog Guaidó och andra ledare för Folkviljan i ett femdagars seminarium på Hotel Fiesta Mexicana i Ciudad de Mexico. Seminariet organiserades av Otpor, en Washingtonfinansierad organisation för ?regimskiften?. Pengarna för seminariet kom

från mexikanska Petroquimica del Golfo och JP Morganbanken.

Under seminariet läckte en av deltagarna ett mejl om ut att de planerade att destabilisera Venezuelas regering, innefattande mord på Hugo Chávez och senare Nicolás Maduro. Guarimbaupplöppet 2014 ingick i denna kampanj och på flera videor syns studentledarna med T-tröjor med partiet Folkviljans namn på bröstet. Bland dem Guaidó.

Myndigheterna anhöll flera av Folkviljans ledare som anklagades för terrorism och vapeninnehav för krigföring. Bland dem fanns Freddy Guevara, Lester Toledo, Carlos Graffe, David Smolansky, Yon Goicoechea och Leopoldo López. Flera av dem frigavs i väntan på rättegång och tog tillfället att bege sig utomlands, medan Leopoldo López än idag sitter i husarrest. För att komma från den vildsinta diktatur som Venezuela framställs som, blev domarna för dessa oppositionella obegripligt milda. Och till råga på allt kunde Smolensky utan svårigheter fly till USA och sedan till Brasilien förklädd till präst. När han var i Washington twittrade han om ett ?vänskapligt möte? med Elliot Abrams, den ökände grundaren av 80-talets paramilitära gäng i Centralamerika. Idag är han ?Trumps särskilda sändebud? för Venezuela. För att vara stackars fattiga demokratiska studenter har dessa ynglingar en anmärkningsvärd tillgång till USA-politikens allra mörkaste figurer.

Allt detta verkar ha gynnat Guaidó som gick från att vara en av grundarna, men inte ledande, till att bli Folkviljans frontperson. I december 2018 reste Guaidó i hemlighet till Washington för att planera januarimobiliseringarna 2019 mot Maduro. Där fick han löfte om flera Trumpsenators stöd, Marco Rubio (exilkuban), Rick Scott och representanthuset Mario Díaz Ballart (exilkuban), för att kort därefter träffa USAs utrikesministern Mike Pompeo.

Den 5 januari, innan han återvände till Venezuela, utnämndes Guaidó till ordförande i Nationalförsamlingen och 18 dagar senare utropade han sig själv till Venezuelas Tjänstgörande President (ett uppdrag som inte finns i grundlagen). Washington mobiliserade snabbt för att erkänna honom och samtidigt utövade det påtryckningar på sina allierade och nickedockor att göra detsamma.

Guaidó steg inte fram ur tomma intet, lika lite som han är en demokrat som bekymrar sig om venezolanernas levnadsvillkor. Det framgår tydligt av Cohens och Blumentahls rapport. Uppenbarligen brydde sig varken New York Times eller Wall Street Journal om Cohens och Blumentahls utredning. Varför skulle de göra det? Utrikesdepartementet säger ju alltid sanningen och vad som ska föras vidare.

Pablo Pozzi, Liberación 190215